

Nesten ingen Ting. Selv om I tage en Beslutning 1ste Paastedag saalydende, som den første ærede Taler nævnte, saa have I nogle Dage efter en kongelig Resolution, der siger: Der skal Stabet staa. Var det saa dog ikke meget bedre at ophæve denne Grundlov og sige: Nu have vi længe nok haft en saakaldet fri Forfatning, nu maa Folket gjøre sig værdig til at faae en ny, forinden det faar nogen. Saa levede vi ikke i denne, som jeg vil kalde det, offentlige Løgn, hvor man siger: Alt dette sker for at behøve Grundloven, Alt dette sker for at skjærme Bevillingsretten! Der er desværre saa Mange, som sige: Trods alt dette er det dog alligevel det allerfjæreste Ministerium, vi have; vi skulle forlige os med det; Ministerispørgsmaalet er dødt, det, vi sagde tidligere om det, forthyde vi. Det Hele skal nok blive godt engang endnu. Jeg kan ikke, naar jeg ser paa disse Sager, faae Andet ud deraf end, at det vilde have været sundere og lykkeligere, hvis man uden videre, klart og aabent havde suspenderet Forfatningen den 1ste April 1885 og holdt os udenfor alt dette. For Resten er det jo interessant, dette Aktstykke, ogsaa i anden Forstand. Jeg tror, at der kan læres Noget deraf, hvis man vil. Vi vide, at det for Folkethingets store Flertal, da det opgav Kampen, gjaldt om at faae Folk til at gaa ind paa den Betragtning, at nu skulde vi vende, nu skulde vi søge Forlig med Ministeriet Estrup. Da lød det ikke sjældent, at den egentlige Opgave var at enes med Ministeriet Estrup om en Finantslov for at binde dette Ministerium. Jeg haaber, at de, der studere dette Aktstykke, vi her forhandle første Gang, vilde faae en Forstaaelse af, hvorledes dette Ministerium med sin Grundlov kan lade sig binde. De kunne give dem en Finantslov, hvordan de ville; Ministeriet har dog forventede Tillægsbevillinger, kongelige Resolutioner og alt Andet ved Siden af, saa der er i den Henseende Intet at gjøre. Det har det ærede Medlem fra Hjerteminde (N. Andersen) Ret i: De have Magten og forstaa at bruge den. Men det Næste har han ikke Ret i, at vi derfor skulle give dem, hvad de forlange. Det vil dog det ærede Medlem vist indrømme, at det, saaledes at høre sig for Magten, det er ikke frie Mænds Sag, det er kun Slavers. Men i den Henseende gjør Forslaget virkelig Nytte. Det vil aabne Vinene paa Adskillige, som have levet i den Tro, at det nuværende Folkething, naar det blot blev rigtig søieligt, kunde binde det nuværende Ministerium. Det Eneste, der egentlig undrer mig, er, at Ministeriet har villet søge at anføre Grunde, eller om man

vil, søge at gjøre en Slags Undskyldning for denne Fremførd. De ville se, at der i Anmærkningerne Tillæg B. Sp. 3123—26 staaar en hel Spalte fuld, som egentlig gaar ud paa at gjøre Undskyldning og fremføre Noget, der skulde se ud som et Forsvar for denne Fremførd. Dette synes at tyde paa, at der er en lille bitte Rest tilbage af Undseelse i de ansvarlige Ministres Sind overfor denne Fremgangsmaade; men det synes kun saa; jeg tror i hvert Fald ikke paa, at denne Rest af Undseelse virkelig er tilstede. De Grunde, man søger at angive, de Undskyldninger, man gjør, sigte aabenbart ikke derhen. Der er lagt an paa noget Andet, og der sigtes andetsteds hen end til Folkethinget. Jeg er overbevist om, at Ministeriet, da det skrev dette, fra først til sidst ikke et Dieblit har troet, at Korrektheden af denne Fremstilling har kunnet blive troet af et eneste Menneske i denne Sal.

Formanden (Høgskbro): Det ærede Medlem gaar dog vistnok i sin Forudsætning om Ministeriet noget videre, end det er tilstedeligt her i Salen.

Berg: Maa jeg forklare den høitærede Formand, hvad jeg mener? Jeg tror, at Ministeriet alligevel har en god Hensigt med, hvad det har skrevet. Jeg skal nærmere forklare det. De have nemlig haft den gode Hensigt, at disse Grunde kunde anvendes af deres Venner, hvis det Spørgsmaal, som her foreligger, skulde for deres eller deres Arvingers Vedkommende komme for en Rigsret, og det er ogsaa en plausibel Grund, hvad jeg nu nærmere skal gaa ind paa at udvikle. Det første Stykke i disse Anmærninger fremsætter Følgende: Der siges deri, at Ministeriet havde fundet det rigtig at afvente Behandlingen af det samlede Forslag til Vandbefæstningen, som forelagdes i Fjor, og da Behandlingen først kom paa Samlingens sidste Dag, kunde man ikke faae Tid til at optage nogen Bevilling paa Finantslovsforslaget og var derfor efter Samlingen nødt til at handle paa egen Haand. I dette Stykke ligger Ministeriets Udtalelse af, at det havde en Forventning om, at Folkethingets Behandling af Befæstningsloven i forrige Samling skulde have ført til Bevilling af Befæstningen. Jeg har imidlertid saa megen Agtelse for Ministeriets Forstaaelse af Folkethingets Stilling, at jeg ikke tror, at Forsatteren af disse Sætninger i Anmærkningerne kan have ment, at der er et eneste Medlem af Folkethinget, der vil godkjende, at Ministeriet har havt Grund til en saadan Forventning overfor Folkethinget.